

Штета што су 1999. године бомбе НАТО авијације промашиле Сашу Миленића, садашњег председника Скупштине града Крагујевац. Ако му парафразирамо класичну америчку изреку: *Put your money where your mouth is*, г. Миленић ће то сигурно ценити пошто у реверу носи и америчку заставицу укрштену са српском. У пренесеном смислу, то значи: нека он свој живот изволи изложити дејству ослободилачких бомби. Прилику пропуштену 1999. у Србији Миленић још увек може да надокнади у Авганистану или Јемену.

Ретроспективна политичка анализа г. Миленића на његовим Фејсбук и Твитер профилима, по којој „НАТО није извршио агресију него је ослободио Србију“, [\[1\]](#) није изазвала онолико пажње колико би се у једном потпуно здравом друштву очекивало. Међутим, то има и својих добрих, а не само лоших страна. Једна од добрих страна је то да несумњиво озлојеђени грађани ипак нису реаговали на начин како безобразлук г. Миленића по неким мерилима заслужује. Погрешно антиципирајући да би га разјарене жртве „ослобођења“ могле линчовати, Миленић је проактивно распространио лажну гласину да добија претње и да му је живот у опасности. Жестока реакција, која је упадљиво изостала, свакако јесте била саставни део смишљеног сценарија да би грађани, који су Миленића непромишљено изабрали на јавну функцију и од чијег харача он прима плату, пред светом максимално били искомпромитовани. Неуспех Миленићеве провокације да изазове жељену бламажу служи на част Крагујевчанима. И за то има пригодна америчка изрека:

*he
fell
flat
on
his
face*

Миленић не заслужује линч, ма колико, ради постизања пропагандног ефекта, његови спонзори то потајно прижељкивали; јавно пљување за њега је сасвим довољно.

Док сам радио у Чикагу, америчка Нацистичка партија, која је потпуно легална као што Миленићева странка, Уједињени региони Србије, такође треба да буде, имала је обичај да сваке године организује марш, све са Sturmabteilung униформама и заставама са кукастим крстовима, кроз јеврејску четврт Скоки. Тај део града био је насељен Јеврејима који су преживели страхоте Другог светског рата, па је марширање управо тим улицама за нацисте представљало посебну посланицу. Неки су се томе противили и било је захтева упућених властима да нацистичку манифестацију преусмери на неко друго подручје града, где би деловала мање провокативно и наносила мање бола жртвама. Претпостављамо да би многи грађани Крагујевца, који су 1999. године били отровани нуклеарним отпадом и сада умиру од канцерозних обољења, могли да ставе сличан приговор на дрске изјаве Саше Миленића. [2] Али ипак, први амандман Устава, који гарантује слободу говора, у Чикагу је превагнуо у корист нациста. Тако исто треба да буде и у Србији. Миленићу треба омогућити да искрено и јавно, без страха од последица, каже шта мисли. Решење у његовом случају нису батине него памћење до следећих избора. Затим политички црвени картон и трајни заборав.

О гнидама, робовима и "ослобођенима"

Пише: Стефан Каргановић
субота, 30 март 2013 02:03

Sasa Milenic U Srbiji se i ne pominje, a kamo li da se tumaci, Rezolucija 1199 SB UN iz septembra 1998. Tada je NATO trebalo da intervenise ako srpske snage ne napuste KIM i puste haski tribunal da isledi zlocine nad albanskim civilnim stanovnistvom. Pristali smo na pregovore (Rambuje), a tamo smo se ponasali kao da je neko napao nas, a ne da se svet zauzeo da zaustavi pogrom albanskh civila. Kad

